

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Václava Štencla a Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Washingtonova 1621/11, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2025, č. j. 260539-4/2025-610000-12040, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2025, č. j. 37 Af 9/2025-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 20. 1. 2026 kasační stížnost, kterou žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví označenému usnesení Krajského soudu v Praze.

[2] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 2. 2026, č. j. 2 As 27/2026-17, vyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti tím, že skutkově a právně konkretizuje důvody, pro které byla kasační stížnost podána. Dospěl totiž k závěru, že kasační tvrzení stěžovatele o podjatosti krajského soudu, „*zejména soudce K. Hrona a spol.*“, nelze pro jeho nekonkrétnost považovat za řádný kasační bod. K odstranění vad kasační stížnosti stanovil soud stěžovateli lhůtu jednoho měsíce. Usnesení bylo stěžovateli doručeno vložním do domovní nebo jiné schránky dne 19. 2. 2026.

[3] Doplnění kasační stížnosti stěžovatel doručil krajskému soudu dne 18. 3. 2026. Krajský soud je následně dne 20. 3. 2026 přeposlal Nejvyššímu správnímu soudu, jemuž bylo podání doručeno dne 23. 3. 2026.

[4] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené nejprve zabýval tím, zda byly vady kasační stížnosti odstraněny včas. Jak plyne z § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), *nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost*

na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k doplnění kasační stížnosti došlo až po lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, jímž k tomu byl stěžovatel vyzván.

[5] Již v minulosti Nejvyšší správní soud rozhodl, že pokud je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti (podle § 106 odst. 3 s. ř. s.) a toto doplnění zašle krajskému soudu, proti jehož rozhodnutí se kasační stížností brání, je z hlediska posouzení včasnosti tohoto doplnění rozhodný den, kdy bylo doplnění kasační stížnosti předáno k poštovní přepravě ze strany krajského soudu. Ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *je lhůta zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal*, nelze na doplnění kasační stížnosti vztáhnout (usnesení NSS ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Afs 146/2013-24; analogicky v obdobných situacích pak rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 Azs 245/2018-56, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 9 Ads 247/2018-35, či ze dne 26. 10. 2021, č. j. 2 Azs 217/2021-47).

[6] Není tedy rozhodné, který den stěžovatel doplnění kasační stížnosti zaslal krajskému soudu, ale až který den jej krajský soud odeslal Nejvyššímu správnímu soudu. Logika tohoto závěru vyplývá z toho, že doplnění kasační stížnosti se činí vůči Nejvyššímu správnímu soudu, jde totiž o soud, který je věcně příslušný k projednání kasační stížnosti a u kterého se primárně podává samotná kasační stížnost (§ 106 odst. 4 s. ř. s.), před kterým se řízení o kasační stížnosti vede, který činí v řízení o kasační stížnosti přípravné úkony (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) a který o kasační stížnosti rozhoduje (§ 12 odst. 1 a § 109 odst. 2 s. ř. s.). Aby byla kasační stížnost řádně doplněna ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s., je třeba, aby v určené jednoměsíční lhůtě již bylo doplnění doručeno Nejvyššímu správnímu soudu nebo mu bylo alespoň odesláno ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. Současně se § 106 odst. 4 s. ř. s. o zachování lhůty výslovně vztahuje pouze na podání kasační stížnosti, tedy prvotní úkon v kasačním řízení, nikoli už na její doplnění.

[7] Promítnuto na konkrétní okolnosti nynějšího případu, kasační stížnost byla doplněna až po stanovené lhůtě. Usnesení s výzvou k doplnění kasační stížnosti bylo stěžovateli doručeno dne 19. 2. 2026. Jeden měsíc od tohoto data uplynul dne 19. 3. 2026 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud však doplnění kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu zaslal až dne 20. 3. 2026.

[8] Tvrzení uplatněné v kasační stížnosti o podjatosti krajského soudu, „*zejména soudce K. Hrona a spol.*“, přitom samo o sobě nelze pro jeho nekonkrétnost považovat za řádný kasační bod. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v usnesení č. j. 2 As 27/2026-17, námitku podjatosti lze považovat za řádnou a projednatelnou pouze v případě, že v ní stěžovatel uvede, k jakým konkrétním osobám se namítaná podjatost vztahuje a jaké jsou konkrétní důvody namítané podjatosti (k tomu srov. obdobně usnesení NSS ze dne 24. 2. 2010, č. j. Nao 3/2010-108, či rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 As 283/2023-35). To se v projednávané věci nestalo. Tvrzení stěžovatele je tedy toliko obecně formulovaným tvrzením, které nelze považovat za řádnou kasační námitku podřaditelnou pod § 103 odst. 1 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl dle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Kasační stížnost nebyla v jednoměsíční lhůtě určené dle § 106 odst. 3 s. ř. s. doplněna

pokračování

a pro tento nedostatek nebylo možné v řízení o kasační stížnosti pokračovat, jelikož jen v této lhůtě bylo možné uvést či rozšířit důvody kasační stížnosti.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Pokud jde o namítanou podjatost Nejvyššího správního soudu, toto tvrzení nelze samo o sobě považovat za řádnou a projednatelnou námitku podjatosti, neboť v ní stěžovatel neoznačil konkrétního soudce, který se podílí na rozhodování v dané věci a který má být podle stěžovatele podjatý, stejně tak stěžovatel neuvedl konkrétní důvody namítané podjatosti. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obecně formulované námitce podjatosti všech soudců daného soudu, která není podpořena žádnými konkrétními důvody pro vyloučení jednotlivých soudců, nelze vyhovět a není třeba se jí zabývat samostatně (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ans 2/2012-52, ze dne 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013-14, či usnesení ze dne 19. 6. 2014, č. j. Aprn 4/2014-54). Ostatně nahlíženo logikou takto uplatněné námitky by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout (viz usnesení ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/2009-13).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu